

El Diacrític | Actualitzat el 07/10/2020 a les 11:44

?9 i 15 d'octubre, vaga general educativa a Catalunya: si ara no els aturem, quan?

«Han tractat la canalla com a no res, amuntegant-los en aules sense condicions ni professorat, amb ràtios impossibles i amb una diversitat que si no es pot tractar en grups heterogenis reduïts és condemnada a la massificació i la desatenció» | «Ara no fem vaga per augmentar salaris ni res semblant, en fem per exigir respecte, per no acotar més el cap i per no convertir-nos en «un petit obstacle» per a la desfilada militar final que converteixi els docents en no res»

Una professora i una alumna corregeixen un text en francès en una pissarra | Paola de Grenet

Com a treballador tinc diverses formes de mostrar el meu desacord amb l'organització del treball, que és competència de qui em té contractat, quan aquesta no respon a criteris racionals sinó d'una altra mena. De la mateixa manera, que sempre intento incidir-hi positivament per tal de fer tan bé com puc la meva feina, ja que penso que ningú més bé que els que treballem en un lloc podem saber com fer-ho millor.

Treballo a una escola, a un institut, i hi faig feines de docència. I la forma que històricament ha tingut millors resultats per incidir-hi en el sentit que explicava ha estat aturar la feina durant un, dos o més dies. Va ser així que com a treballadores i treballadors vam aconseguir la jornada de 8

---

hores el 1919 i va ser així com vam aconseguir les actuals condicions de feina als anys 80, en unes vagues duríssimes no prou historiades ni prou conegudes pels actuals docents.

En els darrers anys, deu o més, la feina a les escoles s'ha complicat moltíssim. La desinversió i els diners destinats i desviats a la privada, l'anomenin concertada o directament privada, s'han fet notar i molt. Com a treballadors, hem perdut poder adquisitiu, hem perdut drets de jubilació però, el més greu de tot, els governants (tots ells) han tractat la canalla com a no res, amuntegant-los en aules sense condicions ni professorat, amb ràtios impossibles i amb una diversitat que si no es pot tractar en grups heterogenis reduïts és condemnada a la massificació i la desatenció. Els manaires del Departament ho han fet bé, però, perquè tot i aquesta destrossa han aconseguit que els docents aguantin i no diguin res, aguantin i mirin cap a un altre lloc quan algú els diu que ens estan robant i no només el sou. Les excuses per no plantar cara són moltes, des de l'antològic «Jo faré vaga quan sigui indefinida» que diuen els que mai no en fan fins al «Jo no m'ho puc permetre» que obvia que mai, enlloc, cap treballador o treballadora s'ho podia permetre tant com ells o elles.

Sense mobilitzacions tothom sap que mai no aconseguirem capgirar una situació que té prou exemples negatius de cap a on volen anar els que manen (aquests sí que ho tenen clar) en altres estats d'Europa per saber que si no reaccionem ens trinxaran i passarem a ser un sector més dels precaritzats i, per tant, tan obediència com els amos volen, tan plegat a les seves exigències que el que ara tenim i veiem serà vist com a excel·lent. I no ho és.

La crisi de la Covid ha servit per fer petar les tensions que fa molts anys que arrosseguem i enguany a cada un dels centres hem vist com companyes i companys que no tenien cap intenció de jubilar-se han decidit deixar una feina que estimen tal com l'estima qualsevol persona que la faci perquè molts i moltes ja no aguantaven més. No aguantaven el menyspreu del Departament, les aglomeracions d'alumnat, el menyspreu cap a la seva tasca docent per petites parts de famílies, alumnat i periodistes magnificats per estaments com la inspecció, més interessats a mostrar la nostra feina com a desastrosa que no pas una altra cosa. Una magnificació que busca, ho tenim més que clar, fer més fàcil la substitució d'un model educatiu garantista per un altre de líquid, *xupiguai* i infrafinançat (l'objectiu final és precisament això, desinvertir encara més i alhora convertir en negoci el que ho pugui ser). Els voltors de la Caixa esperen el moment per saltar a rosegat el que quedi i, de fet, tenen bons aliats en noms de prestigi, es diguin Bofill -i maten- o segle XXII.

Els dies 9 i 15 hi ha convocada una vaga general educativa a Catalunya. Participar-hi és una decisió personal però, com cada cop que hi ha vagues o protestes, cal saber què ens hi juguem. Desatesos pel Departament d'Educació, que ha mentit més que no respira, la gestió de la crisi sanitària als nostres centres ha estat nefasta, amb falsos contingents de docents que havien d'arribar, amb distàncies impossibles i ràtios absolutament desbordants. No, ara no fem vaga per augmentar salaris ni res semblant, en fem per exigir respecte, per no acotar més el cap i per no convertir-nos en «un petit obstacle» per a la desfílada militar final que converteixi els docents en no res davant canvis que, tal com no paren d'explicar-nos a través de tots els seus mitjans de propaganda, «seran espectaculars». Tant que convertiran les escoles en negoci per als de sempre... si no ho aturem.